

Slišanje glasov:

## URADNE URE SO OB PONEDELJKIH MED 21.00 IN 21.05 ALI O ČEM NE GOVORIM

V oktobru sem se udeležila premiere predstave Slišano življenje. Predstava me je hitro potegnila vase. Doživljala sem prepoznanje stisk s sodelujočimi, na neki točki pa je v meni vse bolj začelo odmevati prepoznanje lastnih prepovedi. Zaradi čudnih nagibov, morda zgolj strahov. Ob stiskah in bolečinah z gibom in zvokom. Neuhojena pot. Moj zid. Besede, dogodki in občutki, zaznave, o katerih ne govorim.

»Ni še pripravljena, preveč jo je strah! Zakaj določi uro, če potem tega ne živi?«

Ko sem gledala igralce v umetniški interpretaciji svojih zaznav, sem se zavedela svojih bitk.

»Kako živeti z dihom pomladnega vetra, ko si okusil vso silovitost orkana?«

Svojih glasov velikokrat ne razumem, pesem je bila spisana nekje pri sedemnajstih ...

Spet se izgubljam. Držati nit ali dovoliti, da me glasovi nosijo.

»Za nosom, kako lepo! Ignor!«

Torej gledališka igra. Zaupati. Si dovoliti biti izrazen. Izražati svoje misli, občutja, doživljanja. V svetu, kjer ni prepovedanih besed, misli, čustev in doživljanj.

V nekem miselnem samogovoru v ulicah nad Trstom sem si obljubila, da bom entitetam dala priložnost.

»In sebi tudi, seveda!«

Ja. Ustvarila časovno okno, v katerem bodo uradne ure namenjene entitetam in ...

»Spovednica!«

Prav. Spovednica. Čas za entitete. V katerem bom zgolj prisluhnila ter si še vedno dala ...

»Pizda, danes je ponedeljek! Ni. Danes je ... pizda je!«

Kako težko je to razločevanje. Kdaj sem jaz in kdaj sem jaz.

Zablokirane misli. Danes je ponedeljek. 20.55.

»Še pet minut, draga! Ljubica! Literaturo na kup pa vadi! Kako je še boljše kot to!«

»20.57 in odštevam!«

»Še vedno 20.57, pa ...«

Brina piha na hodniku!

»Ne bodi cinična, draga!«

»20.59 je, si pripravljena? ... Nadaljujemo po oglasih!«

V cerkvenem zvoniku bije zvon. Vidim energije.

»Ničesar ti ne bodo naredile. V redu je. Vidiš, nič ti nočejo.«



Foto: Maja Weiss



Foto: Bojan Dekleva

Vidim jih kot veter s severa.

»Tudi tako jih lahko interpretiraš!«

»Pet minut ni veliko, zdrži, poslušaj, kako že moraš reči: 'Vidim te! Poslušam te!' Prav, sedaj si rekla. Prišli bodo tudi drugi, saj to veš, ne? To je bilo povabilo. Sedaj jih je polna soba. Jih vidiš? Vidiš jih.«

Ja.

»Kaj delajo? Pogovarjajo se med seboj!«

Ja.

»Še minuto. Danes ne bo več kot to! Morda bo naslednjič kakšno vprašanje. Danes si zgolj potrdila, da jih vidiš!«

Hvala ti, Benjamin, dovolila sem si pogledati vase in onkraj.

»Vidiš, počasi odhajajo, ura je minila!«

Kaj je drugače, dovolim si pogledati vase, izgubiti, odtavati in priti nazaj. Nobene drame. Ni izgubljenih besed, brezupnih primerov. Izgubljenih priložnosti.

»Zaupaj vase. Pa kaj moraš o vsem pisati? Ja, pa piši! Če ti je tako lažje! Poročevalka, zapisničarka!«

»Pa dobro, folk, a bo mir!«

Lahko sem vse in vsi. In je v redu.

Včeraj je bil drugi ponedeljek. Položilo me je v posteljo in sem zaspala že pred osmo uro. Zbudila sem se okoli pol desete.

Včasih bi temu rekla moraste sanje. Morda je bila zgolj interpretacija nečesa iz preteklih let. Lažje? Težje? Ne vem.

Danes sem nekako izgubljena. Vendar je zunaj lep dan. Zjasnilo se je. Ustvarjati. Da bo bolečina lažja. Da bo izzvenela s kakršno koli umetnost. Podpora prijateljev. Sprejemanje sebe.

### Mojca

Predstava Slišano življenje je nastala v okviru projekta ERASMUS+

»Umetnost glasov – umetnost kot medij podpore slišalcem in slišalkam glasov in drugim osebam, ki uporabljajo storitve služb za duševno zdravje«. Pripravljena je bila s sodelovanjem Društva Slišanje glasov, Društva Kralji ulice ter JSKD-ja. Nastala je z umetniškim vodenjem Maje Dekleva Lapajne in Norberta Svena Föja.